

Arrest

nr. 92 052 van 24 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 februari 2012 en een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 13 november 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 november 2012 om 14 uur 30 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 23 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2012 met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De verzoekende partij dient op 17 maart 2012 tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 91 672.

1.4. Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op 22 november 2012 een beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing heeft ingediend.

1.5. Met huidige vordering verzoekt de verzoekende partij om bij wijze van voorlopige maatregelen de voormelde vorderingen tot schorsing ingediend op 17 maart 2012 en 22 november 2012 te activeren.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met huidige vordering de Raad verzoekt om bij wijze van voorlopige maatregelen de voormelde vordering tot schorsing ingediend op 22 november 2012 te activeren.

Vooreerst wijst de Raad op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) dat bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Hieruit blijkt dat de vordering tot voorlopige maatregelen een accessorium is van de vordering tot schorsing. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat er een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring aanhangig was bij de Raad op het ogenblik van de indiening van de vordering tot voorlopige maatregelen.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij op 22 november 2012 bij de diensten van Bpost om 18.00 uur een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 13 november 2012 aangetekend heeft verzonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij hiervan een kopie voegt bij het verzoekschrift dat de Raad werd bezorgd per faxpost en waarbij zij de Raad verzoekt om bij wijze van voorlopige maatregelen de voormelde vordering tot schorsing ingediend op 22 november 2012 te activeren.

De Raad stelt vast dat voormelde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring niet is toegekomen bij de Raad, bijgevolg geen rolnummer kent en aldus niet aanhangig is.

De vordering tot het bevelen van een voorlopige maatregel volgt het lot van de vordering tot schorsing, die thans nog niet aanhangig is.

De vordering met rolnummer 112 307 om bij wijze van voorlopige maatregelen de voormelde vordering tot schorsing ingediend op 22 november 2012 te activeren, is derhalve onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen

3.1 Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, wat *in casu* het geval is, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Onderhavige vordering heeft dan ook van rechtswege schorsende werking.

3.2. Relevante wettelijke bepalingen betreffende voorlopige maatregelen

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de procedure met betrekking tot de in dit artikel bedoelde maatregelen.”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 44 PR RvV luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[..]”

3.3. Voorwaarden voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel

3.3.1. Zoals blijkt uit de hierboven weergegeven wettelijke bepalingen is de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen een accessorium van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 en van artikel 8 EVRM, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2.1. Wat betreft de schending van artikel 3 EVRM.

3.3.2.2.1.1. De verzoekende partij verwijst naar een aantal algemene rapporten die zij bij haar verzoekschrift voegt waaruit zou blijken dat de situatie in Sri Lanka niet verbeterd is sinds het einde van de oorlog. Zo zijn er het rapport van 31 maart 2011 (“Report of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka”) en de rapporten van de International Crisis Group van 18 juli 2011 (“Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever”) en van 16 maart 2012 (“Sri Lanka’s North I: The denial of Minority Rights”).

De verzoekende partij vreest bij haar terugkeer onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankanen autoriteiten omwille van het feit dat zij banden heeft gehad met de LTTE. Zij verwijst naar een

arrest van het EHRM waarin 8 achtergrondrisicofactoren werden opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risicovol is. De verzoekende partij stelt 5 van de 8 van deze factoren te hebben. Verschillende bronnen, zo vervolgt zij, melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt, verhoord en gemarteld, soms maanden vastgehouden. Dit blijkt onder meer uit rapporten van Freedom from Torture (Freedom for Torture: Fears for torture survivors as rejected asylum seekers return to Sri Lanka; Freedom for torture: UK must stop removals of Tamils to Sri Lanka after damning new evidence of torture on return) en Human Rights Watch (UK: Halt Deportations of Tamils to Sri Lanka). Een en ander blijkt ook uit een verslag van de Asian Human Rights Commission (Sri Lanka: Hundreds tortured in police custody), Amnesty International (Sri Lanka must not torture rejected asylum seekers) en Human Rights Watch.

De verzoekende partij vreest persoonlijke vervolging bij terugkeer. Alles wijst op willekeur. De Sri Lankanen die in Colombo landen worden willekeurig gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE. De verzoekende partij kan dus niet terugkeren zonder werkelijk gevaar voor haar leven, nu zij lange tijd is weggeweest en mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd worden, omdat ze worden verondersteld veel geld te hebben en in het buitenland te hebben verbleven om de activiteiten van LTTE te steunen.

De verzoekende partij geeft aan een enorme vrees te hebben dat zij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld. Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor de verzoekende partij. Er heerst ook een persoonlijke dreiging voor haar fysieke integriteit en dit omwille van het feit dat zij zich al jaren politiek inzet tegen de onderdrukking van de Tamilbevolking. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van Nederland van 28 augustus 2012 en van 22 juni 2012 en voegt deze ook bij het verzoekschrift; en stelt dat zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen hebben gewijzigd.

3.3.2.2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.3. Het gegeven dat de drie rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst van ná juli 2010 dateren toont niet aan dat ze de facto de huidige situatie in Sri Lanka weergeven of dat de huidige situatie zou veranderd zijn derwijze dat een terugkeer naar dit land op zich een schending van artikel 3 met zich meebrengt. Zo heeft het tweede rapport van 18 juli 2011 (Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever") betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en uit adviezen om toekomstig geweld te vermijden. Het rapport van 31 maart 2011 ("Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka") heeft betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog en aldus niet pertinent zijn voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka. Het derde rapport van 16 maart 2012 ("Sri Lanka's North I: The denial of Minority Rights") heeft betrekking op een algemene doorlichting van de toestand van de Tamils in het Noorden van Sri Lanka, waarbij het verleden aan bod komt en adviezen worden geuit om hun toestand te verbeteren. Waar hieruit blijkt dat er nog sprake kan zijn van mensenrechtenschendingen door het militaire en politionele apparaat in Sri Lanka, is niet aangetoond dat deze systematisch en algemeen verspreid van aard zouden zijn en thans nog actueel zijn.

Waar de verzoekende partij louter aangeeft dat zij voldoet aan vijf van de acht factoren die door het EHRM werden opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risicovol is, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk maakt. Overigens oordeelde het EHRM dat, ondanks het feit dat de betrokkene voldeed aan enkele van deze risicofactoren, niet zonder meer besloten kon worden tot een schending van artikel 3 EVRM. De

verzoekende partij toont bovendien niet aan in welke mate voormeld EHRM-arrest feitelijke gelijkenis vertoont met haar situatie.

De verschillende bronnen waaruit volgens de verzoekende partij blijkt dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt, verhoord en gemarteld, soms maanden vastgehouden, is algemene informatie waaruit niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij *ipso facto* hetzelfde lot zal moeten ondergaan. Overigens betreft het informatie over gebeurtenissen die zich ten laatste in 2011 hebben afgespeeld, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de bijgebrachte informatie thans nog actueel en relevant zou zijn. De overige stukken die worden neergelegd spreken het voorgaande niet tegen.

De Raad stelt vast dat het artikel van Human Rights Watch waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst en uit citeert niet gespecificeerd wordt en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd. De geciteerde fragmenten kunnen bijgevolg niet op hun juistheid worden gecontroleerd en niet in hun globale context worden geplaatst, waardoor de Raad dit niet in aanmerking kan nemen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de Sri Lankanen die in Colombo landen willekeurig worden gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE maakt zij niet aannemelijk dat dit actueel het geval is in Sri Lanka. Waar de verzoekende partij stelt dat mensen die terugkeren uit het buitenland extra geveiseerd worden omdat ze verondersteld worden veel geld te hebben en daarom gearresteerd en mishandeld worden, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij hier niet naar rapporten of artikelen verwijst, zodat het niet meer is dan een blote bewering die geen schending van artikel 3 EVRM kan aantonen. Hetzelfde geldt voor het betoog van de verzoekende partij dat Sri Lankanen die terugkeren uit het buitenland verondersteld worden de LTTE te ondersteunen.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat er een persoonlijke dreiging voor haar fysieke integriteit heerst en dit omwille van het feit dat zij zich al jaren politiek inzet tegen de onderdrukking van de Tamilbevolking, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij haar activiteiten niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift weliswaar enkele foto's, maar in zoverre deze foto's zijn loutere aanwezigheid op bepaalde manifestaties of bijeenkomsten zouden bevestigen, tonen zij haar beweerdde politieke inzet tegen de onderdrukking van de Tamilbevolking geenszins aan. Foto's hebben hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de autoriteiten in Sri Lanka op de hoogte zouden zijn van haar aanwezigheid op voormelde manifestaties of bijeenkomsten in België.

In zoverre de verzoekende partij zijn beweerdde politieke activiteiten steunt op de brief die onder punt 22 in de inventaris van het verzoekschrift is vermeld, stelt de Raad vast dat deze niet is bijgevoegd, noch ter terechtzitting werd neergelegd, waardoor ze niet in aanmerking kan worden genomen.

De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van Nederland van 28 augustus 2012 en van 22 juni 2012 en voegt deze ook bij het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat in de uitspraak van 28 augustus 2012 van de Nederlandse voorzieningenrechter er geen beoordeling ten gronde is gebeurd van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, waardoor de verzoekende partij er bijgevolg niet dienstig naar kan verwijzen.

Wat betreft de uitspraak van 22 juni 2012 stelt de Raad vast dat deze uitspraak betrekking heeft op een individueel dossier waarbij de voorzieningenrechter het op basis van de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie voldoende aannemelijk heeft geacht dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil asielzoekers in 2012 wezenlijk zou zijn verslechterd en oordeelde dat de Nederlandse asielinstanties de vastgestelde verslechterde situatie hebben miskend. De Raad stelt vast dat de voorzieningenrechter zich op dat ogenblik heeft kunnen steunen op informatie daterend van 1 juni 2012 en 29 mei 2012. Te dezen brengt de verzoekende partij evenwel geen actuele en relevante informatie over de huidige toestand in Sri Lanka bij. Evenmin legt de verzoekende partij de informatie neer waarop de Nederlandse voorzieningenrechter zich heeft gesteund, in zoverre deze informatie thans nog pertinent kan zijn.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.3.2.2.2. Wat betreft de schending van artikel 8 EVRM

3.3.2.2.2.1. De verzoekende partij geeft aan dat haar kinderen het recht hebben om beide ouders te kennen. Het is duidelijk dat aan de familiale band van de verzoekende partij met haar partner en haar twee kinderen niet getwijfeld wordt en zelfs wordt aangehaald in de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst er op dat haar vrouw en kinderen geregulariseerd zijn en aldus legaal in België verblijven en dat haar kinderen steeds samen met hun vader en moeder hebben geleefd en zij steeds voor hen heeft gezorgd. Bij een verplichte terugkeer verliezen de kinderen het recht om contact te hebben met hun vader. Overigens kunnen zij als gezin niet terug. Voorts stelt de verzoekende partij dat haar vrouw en kinderen haar enige familie zijn. Ook het inreisverbod betekent een zware inbreuk op zijn recht op een privé- en familielevens.

3.3.2.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij en haar partner een aanvraag hebben gedaan om te huwen en dat zij van de stad Antwerpen bericht hebben ontvangen dat de stad verder onderzoek wil verrichten. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij aldus gewag kan maken van een effectief gezinsleven met voornoemde persoon, dient alleszins vastgesteld dat, aangezien de verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd het *in casu* een eerste toegang betreft en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt slechts dat haar partner en haar kinderen in België een verblijfsrecht hebben, doch toont hiermee geenszins aan dat dit verhindert dat zij een effectief gezinsleven zou kunnen beleven met haar partner en kinderen in haar land van herkomst.

Waar de verzoekende partij een argumentatie ontwikkelt omtrent artikel 8 EVRM inzake het inreisverbod wordt verwezen naar hetgeen gesteld in punt 2.

Uit de inventaris van het verzoekschrift blijkt dat een brief aangaande het huwelijk van de verzoekende partij zou zijn bijgevoegd, doch de Raad kan deze in de bijlage niet ontwaren en aldus evenmin beoordelen.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij gewag kan maken van een privéleven nu zij hiervan geen enkel concreet element bijbrengt, dient gesteld dat het EHRM in dit verband geoordeeld heeft dat er geen inmenging is van het privéleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet gebeuren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing, als gevolg van het niet voldaan hebben aan de verblijfswetgeving niet de meest gepaste maatregelen zijn om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken, met name de handhaving van de openbare orde. De vermeende inmenging in het privéleven van de verzoekende partij kan niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 8 EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen verdedigbare grief heeft in de zin van artikel 13 EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3.3.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan: *“Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dit, vormt dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betekent immers dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dit is onmogelijk en vormt voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker verblijft al 17 jaar ononderbroken in België! Heeft zijn leven hier opgebouwd en kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst hij heeft daar immers niets of niemand meer. Bovendien zullen art 3 en art 8 van het EVRM geschonden worden , indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst! Het leven van verzoeker is in gevaar, indien hij terug dient te keren naar Sri Lanka! Hij vormt immers nog steeds een doelwit omwille van zijn politieke activiteiten. Indien de beslissing niet geschorst wordt zal dit enorme praktische en financiële problemen voor verzoeker teweeg brengen. Een eventuele terugkeer naar Sri Lanka zou bovendien een flagrante schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Het familieleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Verzoeker en zijn partner hebben een aanvraag gedaan om te huwen, dit huwelijk werd reeds aangekondigd! Dat hij het recht heeft om te huwen en een effectief gezinsleven te leiden! Gelieve in bijlage een brief terug te vinden van de gemeente Antwerpen, waarin bevestigd wordt de aanvraag tot huwelijk te hebben ontvangen en verder onderzoek te willen verrichten. Dat verzoeker het recht heeft om het verloop van deze procedure af te wachten! Bovendien komen de rechten van de kinderen in gevaar , indien hun vader teruggestuurd wordt! Verzoeker heeft geen familie meer in Sri Lanka, zij zijn allen moeten vluchten omwille van hun problemen. Dat hij dan ook niemand meer heeft in zijn land van herkomst en bij niemand terecht kan. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat hij zal worden verwijderd van het grondgebied. Verzoeker verblijft reeds 17 jaar in België, heeft geen familie meer in Sri Lanka, verwijst naar de aanwezigheid van zijn partner en kinderen hier in België, de gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst en het feit dat zijn procedure voor de RvV inzake zijn regularisatieaanvraag nog hangende is (...).”*

3.3.3.3. In zoverre de verzoekende partij haar nadeel koppelt aan de door haar aangevoerde schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar de bespreking hierboven. Aangezien geen schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, kan de verzoekende partij hieruit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Met betrekking tot de ingeroepen financiële problemen dient er op te worden gewezen dat dit in principe herstelbaar is. De verzoekende partij kan immers, indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden een schadevergoeding vorderen die een genoegdoening kan vormen voor de aangevoerde schade (RvS 17 december 2004, nr. 138.886). Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de vermeende financiële en praktische problemen die zij bij terugkeer dreigt te ondergaan moeilijk te herstellen zouden zijn. Overigens is het feit dat de verzoekende partij hier al 17 jaar verblijft niet aan de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing toe te schrijven. Bovendien heeft de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen invloed op voornoemd hangend beroep bij de Raad.

De verzoekende partij laat na om met concrete gegevens de ernst van het nadeel aan te tonen, evenals de moeilijke herstelbaarheid ervan. Van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij precieze aanduidingen geeft omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel. Met de algemene uiteenzetting die de verzoekende partij geeft maakt zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondergaan.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de derde van drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2,

van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

C. DIGNEF